

De

HERKANSING

De
HERKANSING

Wanneer verleden en heden botsen

ANNEKE KLEINE STAARMAN

www.bestelmijnboek.nl

© 2016, Anneke Kleine Staarman

2017, 3e druk

ISBN 978-90-826249-0-8

Redactie : Cilla Schot - Tekstbureau HoofdletterC

Heleen Engwerda - Hé Communicatie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of open-
baar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaan-
de schriftelijke toestemming van de uitgever.

P R O L O O G

Maastricht, november

De vrouw dwong zichzelf door te blijven lopen en niet om te kijken. De gure wind streek langs haar gezicht en ondanks de sjaal die ze stevig om haar hals had gebonden, waaide de kou regelrecht haar blouse in. Even overwoog ze direct de bus van de Sint Franciscusweg terug de stad in te nemen, maar ze had wat meer tijd nodig. En een kop koffie. De envelop met namen brandde in haar tasje.

Ze liep het winkelcentrum binnen dat nog vrijwel uitgestorven was. De brasserie naast de supermarkt had in 2012 de Maastrichtse prijs voor beste koffie gewonnen. Ondanks de mooie onderscheiding die deze buurt zeker wel kon gebruiken, was ze er nog nooit geweest.

Het was amper negen uur 's ochtends toen ze op een van de stoeltjes plaatsnam.

'Goojemorge,' begroette de serveerster haar. *'Wat wilde drinke?'*

Voor de tweede keer die ochtend haalde ze het pakje blauwe Gauloises uit haar nepleren handtasje en pakte er een sigaret uit. Ze voelde zich ellendig. Niet alleen omdat ze twee weken geleden was gestopt met roken en het er deze keer zo hoopvol uit had gezien, maar ook omdat het eerdere gesprek haar niet lekker zat. Ze deed dit allemaal voor haar broer Rob, dat moest ze niet vergeten.

Met de dampende kop koffie in haar hand liep ze naar buiten en stak de sigaret aan. Maar waarom kon die zijn eigen boontjes nog steeds niet doppen?

Genietend nam ze een trek, terwijl haar hersenen overuren draaiden. Het gesprek van vanochtend was een van de meest bizarre die ze in lange tijd had gehad, om nog maar niet te spreken over de conclusie.

Bij wijze van antwoord pakte ze de envelop, met daarin de drie losse papiertjes, uit haar tas. Ze inhaleerde diep en keek naar de eerste naam. Dik onderstreept. Ja, de man had gezegd dat de vrouw het belangrijkste was. Waarover zouden ze ruzie hebben? En wat zou hij met haar doen wanneer zij hem over een maand de informatie zou geven die hij wilde?

Zorgvuldig vouwde ze het papiertje op en deed hem terug in de envelop. De tweede naam was van een onbekende vrouw die blijkbaar eigenaar was van een kledingzaak in de stad. Afwezig staarde ze recht vooruit, terwijl ze zorgvuldig haar plan uitstippelde. Ja, via die weg zou ze moeten binnenkomen.

Bij het zien van de naam op het derde papiertje leek het alsof iemand haar een stomp in haar maag gaf. Wat had hij hier in vredesnaam mee te maken?

Het was Jasper. Een van de meest vooraanstaande strafadvocaten van de regio en haar eerste vriendje.

HOOFDSTUK 1

Maastricht, 11 november

Carmen had deze baan echt nodig en ze zou hem krijgen ook. Vanochtend nog had ze Daron op het hart gedrukt dat hij de lange lokken, die tot net boven haar stuitje kwamen, niet mocht knippen. Die haren die Gijs zo mooi had gevonden, waarop zelfs haar grootste vijanden op de middelbare school jaloers waren geweest, en die haar moeder Paula – toen ze jong was – iedere ochtend in twee dikke vlechten vlocht. In hun kleine ouderwetse badkamer, op die ongemakkelijke houten stoel zonder leuning. Haar moeders valse interpretatie van Mecano's *Hijo de la Luna*.

Nu, amper vijf uur later, zat ze op het Vrijthof met een tijdloze bob en was er zeker 50 centimeter van haar haar af.

Ai.

Toegegeven, Daron had gelijk en haar gezicht was er inderdaad door veranderd, maar ja, hij had dan ook niet voor niets de meest trendy kapsalon van Limburg. Toch wist ze niet of ze nu al spijt had van wat een spontane improvisatie leek, die een symbolisch *adieu* betekende van het leven dat ze tot voor kort had geleefd. *Ze kon niet meer terug.*

Haar vingers, weggestopt in de warme zak van haar jas, volgden de vorm van het metalen, open hart, waaraan de sleutel van het huis in Rotterdam hing.

Haar thuis. Niet meer.

Uiteraard was ze veel te vroeg voor deze afspraak, de enige die ze in de afgelopen vier weken had staan.

Ze staaarde van de eeuwenoude Sint Servaasbasiliek naar de Sint Janskerk, opnieuw betoverd door de schoonheid van het verleden. Als ze

op haar zeventiende geschiedenis was gaan studeren, zoals ze haar moeder en Quim had beloofd toen die naar Madrid vertrokken, dan had haar leven er totaal anders uitgezien. Misschien stond ze dan nu voor de klas, of werkte ze als archivaris voor de gemeente Rotterdam. Had ze een partner die hetzelfde deed en spendeerden ze hun vrije tijd met koken of met het uitlaten van hun herdershond. Iedere zondag de bossen in, terwijl ze gemoedelijk debatteerden over de invloed die de donkere middeleeuwen hadden op de ontwikkeling van de hedendaagse mens.

In plaats daarvan had ze haar plannen in het water laten vallen. Nu was ze, zoveel jaren later, gedwongen haar geflopte leven te verlaten.

Terwijl haar ogen van die spectaculaire kerk naar het Spaans Gouvernement gleden, kreeg ze een opwinding in haar buik die ze al lang niet meer had gevoeld. Ja, ze zou deze baan krijgen, al moest ze er letterlijk voor vechten. Niet omdat het idee om als secretaresse voor een advocatenkantoor te werken haar nou zo aansprak, maar omdat ze een frisse start moest maken. Alleen zo kon ze verder werken aan haar volgende doel. Ze haalde een klein boekje met een donkerbruine, glinsterende kaft uit haar tas. Hij had jarenlang in haar boekenkast gelegen, zo'n Expedit-kast van Ikea die iedereen had en die er in de winkel zo leuk uitzag. Eenmaal thuis werd de vakjeskast al snel een tentoonstelling van rommel.

Een maand geleden, toen ze halsoverkop haar spullen pakte, had ze het boekje in een opwelling meegenomen. Eenmaal in de trein naar Maastricht, had ze er voor het eerst wat in geschreven:

Doelstellingen komend jaar:

Opleiding

Eigen zaak openen

'Wilste nog get drinke?' vroeg de jonge vrouw die haar een half uur geleden koffie had gebracht. Verstrooid keek Carmen naar het tafeltje voor zich. Op hetzelfde moment als de serveerster zag ze de onaangeraakte kop koffie, die nu lauw moest zijn.

'Och, dat had iech neet gezeen,' merkte die enkel op voordat ze doorliep naar het volgende tafeltje.

De winter was vroeg dit jaar, maar ondanks het koude winterweer begon het drukker te worden op het verwarmde terras. Moeders met dochters, vrienden onder elkaar, naast haar een Duits gezin met twee kleine kinderen. Ze waren gekomen om te winkelen voor de feestdagen. Nu Carmen zich bewust was van haar omgeving, kon ze de aanstekelijke geur van glühwein en warme chocolademelk ruiken. Een bejaard stel nam plaats aan een tafeltje aan het plein. De vrouw pakte de donkerbruine plaid die over de stoelleuning lag om haar benen te bedekken. Terwijl Carmen toekeek, ging er een rilling door haar lichaam. Vlug nam ze een slok van de koffie, die toch niet zo koud was als ze had gedacht. Ze bekeek haar evenbeeld in het spiegeltje dat Seda haar vanochtend in de salon had gegeven. Mokka, goud en lichtgrijs: haar favoriete kleuren, die haar hazelnootbruine ogen ook nog eens een mooi accent gaven. Precies die kleuren die Gijs verafschuwde. Hij hield juist meer van felle kleuren zoals rood, paars en blauw. Waren dat niet juist de drie kleuren die het lingersetje hadden gehad toen ze... - STOP.

Ze voelde haar mobieltje trillen. Hij ging twee, drie, vier keer over voordat ze hem eindelijk uit haar te grote tas had gevist.

'Hallo?' begroette ze de anonieme beller gejaagd.

'Goedemorgen, u spreekt met Carl de Win van ABC Opleidingen. Spreek ik met Carmen Gutiérrez?' De man had een zangerig, lokaal accent en viel vrijwel niet over haar achternaam. Toch moest Carmen even schakelen.

'Ja?'

'U heeft zich ingeschreven voor de informatiebijeenkomst voor de avondopleiding Business die op 1 december wordt georganiseerd.' Hij stopte even, alsof hij haar de gelegenheid wilde geven te bevestigen. Stilte.

'Dat klopt toch?' vroeg hij nu.

'Ja.' Carmen luisterde tegelijkertijd met een half oor naar de klok van de Sint Janskerk en realiseerde zich dat ze nog maar 15 minuten had voordat haar sollicitatiegesprek begon. Gehaast griste ze haar portemonnee uit haar tas en legde een biljet van 5 euro op de tafel, schuin onder het schoteltje om te voorkomen dat het papieren geld kon wegwaaien. Snel begon ze het grote plein schuin over te steken richting de Brusselsestraat.

'U gaf in de aanvraag aan dat u wellicht met twee personen zou komen, is dit nog steeds het geval?'

'Ja.' Met haar broer Quim.

'Dan noteer ik dat u met z'n tweeën komt. U wordt rond half zeven verwacht voor een kop koffie of thee.' Hij klonk nu alsof hij dit verhaal al minstens tien keer had afgestoken, waarschijnlijk was hij de gelukkige die alle geïnteresseerden moest bellen.

De wind was snerend koud en Carmen baalde ervan dat ze haar telefoon aan haar oor moest houden, waardoor ze haar lichtgrijze, gevoerde trenchcoat nu niet dicht kon doen. Haar voeten, slechts gehuld in een panty en in pumps gestoken, voelden lichtelijk onderkoeld aan.

'Prima,' onderbrak ze hem nog net niet klappertandend. Haar andere, warme hand omklemde nog altijd de sleutelbos.

'Vervolgens gaat het programma om zeven uur van start,' ging Carl verder. 'U heeft aangegeven graag meer informatie te willen over de opleiding NEVI. De presentatie wordt gegeven door de heer Van der Vaart.'

Het begon te miezeren en aangezien de temperatuur niet ver boven het vriespunt lag, moest ze opletten voor gladheid. Carmen slikte een

vloek in toen haar pump over de gevaarlijk gladde keien gleeed.

'Na de presentatie is er rond half negen nog een korte afsluiting die wordt gegeven door een gastspreker, dat is deze keer de heer Hartog.' De miezer werd heviger. Gelukkig zat er zoveel haarlak in haar bob dat zelfs een orkaan haar kapsel nog niet in de war kon brengen. Was het niet zo dat make-up netjes blijft zitten zolang je er niet aan komt?

'U bent bij deze ingelicht. Als u geen vragen meer heeft, stuur ik u een bevestiging per mail waarin u nogmaals het programma kunt teruglezen.'

Ze bedankte hem kort, geïrriteerd omdat hij haar net nu had opgehouden. Ieder ander tijdstip had ze hem nog wat vragen kunnen stellen, bijvoorbeeld of het van toegevoegde waarde was dat ze het zorgvuldig opgestelde businessplan, dat ze vorige week had geschreven, meenam. Ondanks de slechte timing gaf het telefoontje haar positieve energie. Met een beetje geluk kon ze zelfs in januari nog beginnen met de opleiding.

Een paar verdwaalde duiven landden voor haar op het plein en geschrokken week ze op het laatste moment uit. Het laatste wat ze nu wilde, was duivenpoep op haar...

'*Hej, loer oet!*' Even leek ze sterretjes te zien, terwijl haar voeten de lucht in vlogen, gevolgd door de rest van haar lichaam, om vervolgens verrassend zacht te landen... op de rugzak van een scholier, die nu zelf ook naast zijn fiets lag. Een moment keken ze elkaar perplex aan. Het was Carmen die als eerste haar stem terugvond.

'G-gaat het?' Moeizaam kwam ze overeind en rekte en strekte haar armen en benen om te voelen of alles in orde was. Gelukkig was er niets aan de hand.

'*Jao, ut get huur.*' De jongen kwam zelf ook overeind, griste zijn tas van de grond en zette die achterop de fiets, die hij met een vloeiende beweging alweer in zijn hand had.

'Nou, met mij ook hoor,' zei ze groter dan ze zich voelde. Wat kon een klein fietsongeluk toch een geniepige pijn veroorzaken. Ze streek haar jas glad en zag toen dat de jongen verschrikt zijn hand voor zijn mond hield.

Met grote ogen zei hij: 'Het spijt me van uw panty!' Carmen volgde zijn blik naar haar benen en kreunde hardop toen ze de ladders zag. In een fractie van een seconde overwoog ze om nog snel de Hema in te sprinten, maar dan zou ze zeker te laat zijn.

'Jeetje,' zei ze automatisch, maar toen ze de geschrokken blik van de jongen opving, schudde ze gemoedelijk haar hoofd. 'Het geeft helemaal niks, ik was toch juist op weg naar huis. Kan gebeuren. Als alles verder goed met je is, ga ik verder.'

Oh - verdorie.

Ondanks alle commotie was ze toch 'maar' twee minuten te laat, maar eenmaal voor de statige deur van het prachtige Victoriaanse pand, voelde ze haar hart in haar keel kloppen.

'Jij moet Carmen zijn.' Uit een zwarte auto die aan de straat geparkeerd stond, stapte een oudere vrouw. Ze glimlachte vriendelijk, waarbij de rimpeltjes rondom haar ogen haar gezicht in een zachte plooi trokken. Ze nam Carmen aandachtig op: 'Kindje, wat is er met jou gebeurd?'

'Een ongelukje met een fietser,' antwoordde Carmen zo neutraal mogelijk. De oudere vrouw schudde triest haar hoofd.

'Ze kijken ook niet uit. Kom snel verder, je bent helemaal verregend.' Ze deed de deur open en wenkte Carmen haar te volgen, de massale hal met het immens hoge plafond door. Net voordat Carmen het advocatenkantoor binnenliep, ving ze een blik op van haar spiegelbeeld in de antieke spiegel die naast de deur hing.

Aye madre, ze zag er verschrikkelijk uit!

Haar korte haren hingen als slierten om haar gezicht en de jurk kleefde aan haar lichaam als een lauw etiket om een potje jam. Ze durfde niet

omlaag te kijken naar de grove ladders in haar panty, maar wist dat als die nog verder scheurden ze hier in haar blote benen zou rondlopen. Eenmaal de glazen deur voorbij, draaide de oudere vrouw zich om en wenkte haar verder te komen.

‘Ik ben Ans Dijkstra, maar dat wist je natuurlijk van Valentina. Dit is mijn kantoor. Ik vind het bijzonder om je na zo’n lange tijd eindelijk te ontmoeten, ik heb zo veel over je gehoord.’ Ze pakte Carmens doorweekte jas aan en hing hem aan een hanger boven de verwarming. ‘Vaaltje vertelde me dat jij en Natascha al jarenlang dikke vriendinnen zijn. Mooi is dat hoor, zo’n vriendschap. Weet je hoelang wij al bevriend zijn?’

Dus deze vriendelijke dame was de eigenaresse van dit kantoor, dat bekend stond als een van de meest succesvolle kantoren van de regio.

‘Euh...’

‘Nou?’ vroeg Ans opnieuw.

Tja, was dit een strikvraag? ‘Ik weet het niet, twintig jaar?’ probeerde Carmen voorzichtig. Ans schaterde het uit, alsof ze een goede mop had gehoord.

‘Nou ben je wel heel bescheiden, maar dat weet je wel hè. Meer dan dertig jaar zijn wij al vriendinnen, 33 als ik me niet vergis. Goed, wat kan ik voor je inschenken: koffie of thee?’ Ze stonden inmiddels in een brede, open ruimte met links van hen een grote balie.

‘Koffie graag,’ bedankte Carmen haar en zodra Ans naar het keukentje liep, griste ze haar mobiel uit haar te grote tas. *‘Panty kapot, nieuwe please!’*

Nu maar hopen dat Daron net zoveel verstand had van vrouwenkleding als van vrouwenhaar.

‘Ongelukje gehad?’ De hese vrouwenstem klonk alsof ze een nacht in een rokerige en zeer luide kroeg had overleefd. Zo zag ze er niet uit, zag Carmen tot haar verbazing toen ze zich verrast omdraaide en oog in oog stond met de eigenaresse van de stem. De vrouw tegenover haar

had blonde haren die wel lichtgevend leken en de gevlochten knot, die zorgvuldig in elkaar was gedraaid, liet een fijn gezicht zien met hoge jukbeenderen. Ze droeg een strakke, zwarte jurk die tot boven haar knieën viel, waarmee hij een smalle, bijna dunne taille accentueerde.

‘Tja,’ was het enige dat Carmen kon bedenken.

‘Mijn naam is Saskia Anna van Soest maar je mag me gerust Saskia noemen. Ik ben senior advocaat fiscaal recht en werk onder andere met Ans samen.’ Carmen schudde haar hand en besloot de eerdere vraag te negeren. Het was misschien kinderachtig, maar ze vond deze vrouw nu al niet aardig.

‘O Saskia, je bent er al,’ begroette Ans de blonde vrouw, terwijl ze haar hoofd om de hoek van de keukendeur stak. ‘Ik heb Pieter ook gevraagd nog even zijn gezicht te laten zien. Is hij er al?’

‘Ja, hij legt de laatste hand aan zijn zaak,’ antwoordde Saskia met opnieuw die rokerige stem. Ze draaide zich om richting een tweetal vergaderzalen, waarvan een van de deuren op een kier stond.

‘Ik zal je voorgaan naar de zithoek,’ bood Saskia aan. De belerende klank in haar stem ontging Carmen niet.

Het kantoor was stijlvol ingericht, waarbij veel gebruik was gemaakt van wit en hout, twee elementen die ruimte creëren. Grote sierplanten die met kerstballen waren gedecoreerd stonden in de hoek.

Twee bankstellen en een bijpassende fauteuil stonden om een lage salontafel van glas waaronder wat vaktijdschriften verspreid lagen.

‘Mooi hier,’ kon ze niet nalaten op te merken. De blonde advocate keek ook naar de tijdschriften. ‘Ja. Die tijdschriften zul je nodig hebben als je hier gaat beginnen.’

‘Dat denk ik ook,’ zei Carmen goedwillend.

‘Ja,’ herhaalde Saskia en ze glimlachte. Sarcastisch of meelevend, Carmen wist het niet.

‘Koffie?’ Ans kwam aangelopen met het volle dienblad en zette die tus-

sen hen in op de glazen salontafel.

‘Lekker. Zwart graag.’

Carmen keek de open ruimte in. Ze telde een aantal deuren die aan de open ruimte grensden en in de hoek naast de ingang stond een balie waarachter een tweetal brede bureaus stond.

‘Zoals je ziet, had ik wat meer personeel in gedachten toen ik het kantoor kocht,’ merkte Ans droog op. ‘Het is soms moeilijk om de toekomst te plannen. Uiteindelijk komt de omvang van het kantoor nu wel van pas. Ik denk dat Vaal je al heeft verteld waarom we op zoek zijn naar een secretaresse.’ Zonder een reactie af te wachten, ging ze verder: ‘Het is een uitbreiding, geen vervanging. We werken aan-’ Ze onderbrak zichzelf toen een mollige, middelbare, man in een ouderwets streepjespak zich bij hen voegde en zich voorstelde als Pieter. ‘Nou, leg jij het maar even uit,’ delegeerde Ans. ‘Jij bent immers de kartrekker van dit project.’ ‘We zijn een aantal maanden geleden begonnen met een herpositivering binnen de markt,’ begon Pieter met een verrassend frisse tenorstem die prettig was om naar te luisteren. ‘We zijn onze activiteiten aan het verbreden. Momenteel bekijken we met een aantal andere advocatenbureaus de mogelijkheden om samen bepaalde zaken op te pakken. Daarbij moet je denken aan fiscale rechtszaken, overheidszaken die over meerdere afdelingen en onderwerpen kunnen worden betrokken. Er is steeds meer behoefte aan overkoepelende kennis.’

‘Inderdaad,’ vulde Ans aan. ‘Onze administratie is lichtelijk – hoe moet ik het zeggen...’

‘Weinig ontwikkeld,’ maakte Saskia haar zin af. Ze wendde haar blik nu richting Carmen. ‘Veel paperassen, weinig digitaal vastgelegd.’ Uit haar mond kwam het er minzaam uit.

‘Daar kan ik wel verandering in brengen,’ merkte Carmen op.

‘Dat is fijn,’ mompelde Saskia en ze stond op. Carmen staarde naar de strakke, zwarte jurk die een paar slanke benen in een glanzende, lad-

derloze panty lieten zien. God, ze hoopte van harte dat Daron een ver-
vangend exemplaar voor de gehavende aan haar benen wist te vinden.
Ze kon er onmogelijk de hele dag bij lopen zoals ze nu deed.

‘Goed, het is half drie zie ik. Pieter en ik hebben een afspraak bij de
rechtbank.’ Carmen ging ook staan. Pas toen ze beide advocaten de
hand wilde schudden, merkte ze dat ze hem tot een gespannen vuist
had gebald.

‘Leuk je ontmoet te hebben Carmen, kort maar krachtig zullen we maar
zeggen,’ begroette Pieter haar. ‘De volgende keer leg ik je graag uit wat
er allemaal gaat veranderen, zodat je er rekening mee kunt houden in
je werkzaamheden. Als je hier aan de slag gaat.’ Hij keek Ans even aan,
maar ging door. ‘Dan zal ik je ook in contact brengen met de andere
betrokkenen van het samenwerkingsproject.’

Carmen keek de twee advocaten na en pas toen de deur achter hen
dichtviel, richtte ze zich weer tot Ans. Die zat met haar koffiekop in de
hand ontspannen achterover en keek Carmen aan.

‘Dit zijn dus de twee advocaten met wie ik nauw samenwerk,’ zei ze.
Carmen voelde dat ze licht bloosde en was bang dat haar directe aver-
sie jegens Saskia van haar had afgestraald. Als Ans het al had gezien,
zei ze er niks van.

In plaats daarvan pakte ze de twee dikste vaktijdschriften van onder
de glazen salontafel en overhandigde ze aan Carmen. ‘Het is noodza-
kelijk dat we aantrekkelijk blijven in een hevig concurrerende markt.
Deze tijdschriften geven je de mogelijkheid je wat te verdiepen in de
advocatuur.’ Ze ging achterover zitten op de bank. ‘Ik zal je wat meer
vertellen over Dijkstra en Zoon, onze missie en de type zaken die we
behandelen. En dan ben ik erg benieuwd naar jouw achtergrond.’

Gefascineerd luisterde Carmen, ieder woord van de vrouw in zich op-
nemend. Ze was altijd geïntrigeerd door mensen die een passie en ta-
lent hadden. Het type talent dat ze koste wat het kost hadden ontwik-

keld, zonder zich daarbij te veel aan te trekken van wat mensen om hen heen dachten of zeiden. Eigenlijk alles wat zij niet had gedaan, ook al had ze altijd geroepen dat ze precies wist wat ze wilde. Voor iemand die precies wist wat ze wilde, had ze maar bar weinig uitgevoerd.

‘Heb je nog vragen?’ eindigde Ans haar verhaal. Ze keek op haar horloge: ‘Jeetje, heb ik er toch een halfuur over gedaan! Ik praat ook altijd te veel.’

Carmen schudde ontkennend haar hoofd.

Toch stak haar iets. In het gehele verhaal had Ans het niet één keer over haar zoon gehad. Met het gemak van een vrouw die regelmatig sport, stond ze op uit de leren fauteuil. ‘Ik pak even een blocnote en je cv, zodat ik wat aantekeningen kan maken.’

Carmen keek haar na toen ze naar het bureau achter de balie liep en het stapeltje paperassen pakte dat ze blijkbaar al had klaargelegd. Hoewel het vriendelijk was bedoeld, had het geen enkele waarde. Carmen zou in één zin kunnen vertellen wat ze had gedaan. Niets.

Dat was ook de reden dat ze zich vorige week meerdere avonden had gepijnigd met de vraag wat ze in vredesnaam op haar cv kon vermelden. *Niets*.

Ans ging weer tegenover haar zitten en haalde een Visconti-pen uit een zwart, glimmend hoesje.

‘Ik heb natuurlijk veel over je gehoord, maar ik ben toch razend benieuwd naar jouw verhaal. Goh, Vaaltje had me niet gezegd dat je ook zo mooi was.’ Het was even stil voordat ze vervolgde: ‘Dus de liefde heeft je naar Maastricht gebracht.’

‘Min of meer.’ Weinig onder de indruk van haar eigen antwoord en in een poging haar opkomende ongemak te maskeren, sloeg Carmen haar benen over elkaar. De spierpijn van haar eerdere val stak als een vlam door haar linkerbeen en ze strekte hem direct.

Starend naar de dure pen, besloot ze dat ze niets zou loslaten over haar

verleden. De andere vrouw zou er hoe dan ook wat over te horen krijgen via hun gemeenschappelijke vrienden, maar zij was hier gekomen om de baan te krijgen.

‘De liefde was over en ik zat een beetje met mijn handen in het haar,’ legde ze uit, terwijl ze haar woorden secuur uitkoos. ‘Natascha en ik hebben een tijdje samen gestudeerd en we zijn vanaf het moment dat we elkaar aankeken beste vriendinnen. Maar goed, dat wist je al. Dus toen het allemaal even anders liep dan gepland, bood ze me aan om bij haar te komen wonen.’ Ze draaide de korte lok achter haar oren, haar nieuwe tic sinds vanochtend. ‘En ik moet zeggen dat het ons zo goed bevalt, dat ik hier mijn leven wil gaan opbouwen. Vandaar dat ik me aan het oriënteren ben op de arbeidsmarkt.’

Ans knikte. ‘Ja, dat zijn momenten waarop je weet op wie je kunt terugvallen. Als het allemaal even niet meer gaat.’ Ze was een korte tijd stil en er leek plotseling een verdriet om haar heen te hangen als een grote mistwolk. ‘Woont je familie eigenlijk ook in Maastricht?’ De mistwolk vervaagde weer.

‘Nee, mijn familie woont in Spanje. Mijn moeder is Spaanse en zij en mijn broer zijn ongeveer acht jaar geleden terug naar Spanje verhuisd.’ ‘En je vader?’

‘Ik heb geen vader.’ De bittere toon in haar eigen stem ontging haar niet. Na al die jaren en al die keren dat ze deze zin had uitgesproken, was hij niet gemakkelijker geworden. Ze zag dat Ans een verontschuldiging wilde maken en vervolgde snel: ‘Mijn familie is teruggegaan naar Madrid, daar komt mijn moeder vandaan. Ik heb daar nog een oom en tante en neven die ik een paar keer per jaar zie.’ Dat laatste was een leugentje om bestwil. Ze wilde, ondanks het feit dat ze hier in Nederland geen familie had, Ans niet het gevoel geven dat ze helemaal verlaten was.

‘We zijn heel hecht met elkaar,’ deed ze er een schepje bovenop. Ze

schoof de korte lok achter haar oor en glimlachte naar Ans. Die haalde uit de hoek van haar stoel, verstoep in de zachte stof, een brillenkoker tevoorschijn. Wonder boven wonder stond het aparte model met zijn vierkante glazen en felrode pootjes haar bijzonder goed, hoewel de glimlach die ze Carmen schonk van een ander persoon leek te komen, wat lichtelijk amusant was.

‘Dus, je bent begonnen met een opleiding aan de kunstacademie, maar hebt die niet afgemaakt.’ Ze keek vragend op. ‘Mag ik je vragen waarom niet?’

Met een gekunsteld ontspannen houding zette Carmen het inmiddels lege koffiekopje terug op tafel. Haar vingers trilden inmiddels.

‘Eerlijk gezegd wist ik niet goed wat ik wilde met mijn leven. Ik denk dat dat herkenbaar is voor veel jonge mensen.’ Ans knikte geruisloos. ‘In mijn geval had ik veel affiniteit met kunst en theater en dacht ik dat de kunstacademie me zou liggen. Dat was gedeeltelijk waar. Voor ik het wist was ik aangenomen en de eerste twee jaar doorliep ik fluitend.’ En toen ging ik met Gijs samenwonen, ging het door haar heen. Vanaf dat moment veranderde alles.

‘En toen?’ vroeg Ans.

Enigszins uit haar evenwicht gebracht door de plotselinge, emotionele reactie, schraapte Carmen haar keel. ‘Toen had ik er geen zin meer in,’ concludeerde ze onterecht. Ze lachte wat ongemakkelijk. ‘Ja, ik bedacht me dat er voor mij toch geen toekomst was weggelegd binnen de creatieve industrie. Ik wilde wat anders gaan doen, maar ik wist niet wat. Ik vrees dat ik een laatbloei ben.’

‘En een baan in dit advocatenkantoor doet deze laatbloei opbloeien?’ klonk een lage, barse stem. Carmen keek verbaasd op en voelde hoe de kleur eerst uit haar gezicht wegtrok, voordat haar wangen zo rood werden als een aardbei.

HOOFDSTUK 2

Haar eigen reactie verbaasde haar meer dan de onverwachte aanwezigheid van de man die haar strak aankeek.

Ze keek achter hem langs naar de voordeur van het kantoor en vroeg zich af hoe het kwam dat ze hem niet had horen binnenkomen. Ook vroeg ze zich af waarom hij sprak alsof hij boos op haar was. Was dat de reden dat ze zo moest blozen?

'Ah Jasper, ben je al terug van de rechtbank?' Ans' retorische vraag bleef in de lucht hangen.

Zijn blik was op haar gericht, alsof hij haar op een leugen had betrappt. *Nee, het lag aan iets anders.*

Direct wendde Carmen haar blik naar Ans en keek toe hoe die een leeg kopje vulde met koffie en hem over het lage tafeltje schoof.

'Hier, neem een kop koffie en kom er even bij zitten. Kun je direct kennismaken met Carmen, onze sollicitante en de vriendin van de dochter van Vaal.'

Hij staaarde nog steeds naar haar met zijn ijsblauwe ogen.

Niet in staat zijn blik te beantwoorden, keek Carmen naar het document dat haar cv moest voorstellen en op het tafeltje lag.

'Ik haal even nieuwe koffie,' hoorde Carmen naast zich. Geschrokken knipperde ze met haar ogen en protesteerde. 'O, dat hoeft niet hoor.'

Ans keek haar enkel aan. 'Je ziet eruit alsof je nog wel een bakje koffie kunt gebruiken.'

Terwijl de oudere dame naar de keuken liep, zag ze dat Jasper inmiddels tegenover haar was gaan zitten, waar hij nu in stilte het stapeltje papieren doornam. Ze luisterde naar het pruttelen van het koffiezetapparaat terwijl de tijd langzaam doortikte.

Dus dit was de zoon. Hij had dikke, donkerbruine haren die tot bijna

in zijn nek vielen. Zijn gezicht was symmetrisch met een lange, rechte neus en smalle lippen. Op basis van deze eerste gezichtskenmerken was hij zo'n beetje de tegenpool van Gijs, maar toen hij opkeek, zag ze dat hij dezelfde, verwaande blik in zijn ogen had. In tegenstelling tot Ans zou dit het type persoon zijn dat overal een probleem van maakt. 'Ik... ik heb al veel over je gehoord,' brak Carmen het ijs, hoewel... Ze had het gevoel dat ze er keihard doorheen zakte.

Zijn ijsblauwe ogen keken haar nu geamuseerd aan.

'O ja?'

'Ja, ik – o, daar ben je weer,' opgelucht glimlachte Carmen naar Ans die met een volle koffiepot kwam aanlopen.

'De arme meid had een fietsongeluk toen ze hierheen kwam,' antwoordde Ans de ongestelde vraag. Jasper liet nu zijn blik over haar kapotte panty gaan en Carmen voelde haar wangen opnieuw warm worden.

'Tja,' zei ze. Voor het eerst sinds het gebeurde, kon ze die schooljongen wel wat aandoen.

'Interessant,' bromde hij cryptisch, voordat hij met de kopie van haar cv languit achteruit ging zitten.

'Ze heeft Pieter en Saskia al ontmoet, die waren hier om de laatste hand te leggen aan de 'Vorst-zaak' en zijn nu naar de rechtbank,' legde Ans uit. Jasper knikte, zijn ogen bestudeerden nog altijd het cv dat hij in zijn handen had. Hij draaide hem om en weer terug en deed dat irritant genoeg twee keer.

'Kan ik jou aan deze dame toevertrouwen?' vroeg Ans. 'Wij hebben elkaar het afgelopen uur al de oren van het hoofd gevraagd en gezellig zitten babbelen. Hou het kort, want ik wil haar niet te lang ophouden.' Carmen maakte direct aanstalten om op te staan, maar Ans legde een hand op haar schouder. 'Blijf rustig zitten. Ik moet echt nog even wat rommel opruimen in het papierhok, want ik wil je dat niet als eerste

taak geven. Ik vond het erg leuk om je te leren kennen.'

'Ik vond het ook een heel fijn gesprek Ans, en ik heb heel veel zin om voor je -' ze draaide zich half om naar Jasper, 'jullie, te gaan werken.'

Ze keken Ans na en het was even stil voordat Jasper zacht zei: 'Je hebt haar wel ingepakt zo te zien.'

Carmen protesteerde. 'Ik heb haar niet ingepakt, we hebben een oprechte, spontane klik met elkaar. Ik geloof niet dat wij dat van elkaar kunnen zeggen.' Het was eruit voor ze er erg in had en verschrikt stak ze een hand voor haar mond. *O nee, o nee, o nee.*

Zijn blauwe ogen keken haar een fractie van een seconde verbluft aan, voordat hij glimlachend zijn hoofd schudde. Vervolgens haalde hij een hand door zijn donkere haar.

'Laat ik het zo zeggen dat mijn werk het van me vraagt altijd met bewijzen te werken en me niet te veel in te laten met gevoel of interpretaties. Meten is weten.' Hij keek opnieuw naar haar cv, maar kon onmogelijk iets nieuws zien. Ze had niet meer ervaring dan voor één A4'tje, of eigenlijk driekwart, met Times New Roman lettertype 14 en anderhalve regelafstand.

'Als ik het goed begrijp heb je je havo afgerond, vervolgens heb je twee jaar knutselonderwijs -'

'Kunstacademie.'

'Kunstacademie gedaan, waar je twee jaar over hebt moeten doen om je te realiseren dat je het toch niet wilde, en vervolgens?' Hij boog zich nu voorover. 'Wat heb je de afgelopen zeven jaar gedaan?'

'Nou,' begon ze. Dit was DE zin, waar ze de hele week over had nagedacht, simpelweg omdat ze hem niet wist te beantwoorden. Uiteindelijk had ze het op een akkoordje gegooid met zichzelf en een aantal antwoorden bedacht. Maar dat was toen ze dacht dat een vriendelijke, oudere dame hem zou stellen.

Welk antwoord wordt het?